

ζόμενα μετ' αὐτὸ σοβαρὸν καὶ ἥρεμον βλέμμα· ἀναρίθμητοι γενεαὶ ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἀποθάνει, καὶ αὐτὸς δ' ἤδη τὴν χώραν τῆς ἐξουσιάζων Ἰσλάμ θέλει ἐξαφανισθῇ, ἀλλ' ἡ Σφιγγὲς ἄγρυπνος ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἱσταμένης, Κύριος οἶδε, μέχρι τίνος χρόνου θέλει παρατηρεῖ ἔτι τὰ ἔργα νέων γενεῶν, διαδεχομένων ἀλλήλας ἐν τῷ πελάγει τῶν αἰώνων, ὡς τὰ κύματα τῶν παλιρροίων μετ' αὐτὸ σταθερὸν καὶ ἥσυχον βλέμμα, μέχρις οὐ καὶ αὐτὴ υποκύψῃ εἰς τὸ ὄρισθὲν ὑπὸ τοῦ Πλάστου τέλους τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΧΕΙΡΕΣ.

«Κυρία Μάρβιν, κυττάξατε τὴν χονδρά καὶ ἄσχημα χεῖρα ἔχει ἡ Μαρία!» εἶπεν ἡ Μαργαρίτα εἰς τὴν διδασκαλίссάν της, ἐνῷ περιεπάτουσαν ἡμέραν τινα μετὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων.

«Κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην. Μαργαρίτα μου», ἀπεκρίθη ἡ διδασκαλίссα, «αἱ χεῖρες τῆς Μαρίας εἶναι αἱ ὠραιότεραι ὄλων τῶν κορασίων τῆς τάξεώς της».

«Τί λέγετε! κυρία Μάρβιν, δὲν βλέπετε πόσον σκληραὶ καὶ κόκκιναι εἶναι; Πῶς θὰ ἐφαίνοντο, ἐὰν ἤθελε δοκιμάσει νὰ παίξῃ πιάνο;» ἐξεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ κ. Μάρβιν τότε ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας ἐντὸς τῆς ἰδικῆς της καὶ εἶπε. «Ναὶ Μαργαρίτα μου, αἱ χεῖρές σου εἶναι λευκαὶ καὶ μαλακαὶ καὶ πολὺ κατάλληλαι διὰ τὸ πιάνο, ἀλλὰ γεροῦνται ἐνὸς σπουδαίου προτερήματος, τὸ ὅποσον αἱ χεῖρες τῆς Μαρίας ἔχουν, θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ; καλὰ λοιπόν· αἱ χεῖρες τῆς Μαρίας εἶναι πάντοτε ἐνησυχολημέναι· πλύνουν πιάτα, ἀνάπτουν φωτιά, ἀπλώνουν ροῦχα καὶ ἀκόμη βοηθοῦν εἰς τὴν πλύσιν, ζυμνούν, σαρόνουν, ράπτουν, διορθοῦν καὶ πάντοτε ζητοῦν νὰ εὐρωσί τι, εἰς τὸ ὅποσον νὰ βοηθήσουν τὴν πτωχήν καὶ ἀδύνατον μητέρα», ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μάρβιν, «καὶ ἀκόμη λούουν καὶ ἐνδύουν τὰ μικρὰ παιδιά, διορθοῦν τὰ παιγνιδιά των, εὐρίσκουν εὐκαιρίαν διὰ νὰ κτενίσουν τὴν κεφαλὴν τῆς μικρᾶς κόρης, ἥτις κατὰκειται ἀσθενὴς εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ εἶναι πλήρεις καλῶν ἔργων εἰς πᾶσαν περίστασιν· εἶδον αὐτὰ τὰ χεῖρα χαϊδεύοντα τὸν σκύλον καὶ τὸν ἵππον, εἶναι ἑτοιμα νὰ βοηθήσουν πάντας, ὅσοι ἔχουν ἀνέγκην βοηθείας, ἀπὸ τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποσον τρέχον πίπτει εἰς τὸν δρόμον μέχρι τοῦ

πτωχοῦ καὶ δυστυχοῦς, ὅστις δὲν δύναται νὰ σκύψῃ διὰ νὰ συναῇ κανὲν κόκκαλον ἢ κομμάτιόν τινος.

«Ποτὲ πλέον δὲν θὰ μὴ φαίνωνται ἄσχημα. κ. Μάρβιν».

«Χαίρω διὰ τοῦτο Μαργαρίτα ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι τὸ μεγαλειότερον τῶν κάλλος εἶναι, ὅτι ὅλας ταύτας τὰς ὑπηρεσίας των ἀμύνουν προθύμως πρὸς χάριν Ἐκείνου, τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες ἐπληρώθησαν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων».

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΝΙΦΑΣ.

Μίαν ἡμέραν πυκνὴ χιών ἐπιπτε καὶ τὰ παιδιά εἶχον στενοχωρηθῇ παίζοντα ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐξέλθωσιν ἔξω καὶ νὰ παίξωσιν εἰς τὸ χιόνι, καθὼς ἐπεθύμουν, διότι μόλις εἶχον ἀναλάβει ἀπὸ τὴν ὕλην ἡ καλὴ ὁμῶς ἀδελφὴ των Φανή, θέσασα κατὰ μέρος τὸ βιβλίον της, ἐπρότεινε νὰ διηγηθῇ εἰς αὐτὰ μίαν ἱστορίαν.

«Διηγῆσού μας περὶ τῆς χιόνος,» εἶπεν ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος, ῥιφθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων της· καὶ τῷ ὄντι τῆς Φανῆς τὸ διήγημα ἦτο περὶ μιᾶς νιφάδος χιόνος ὡς ἐξῆς. «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πῶ κατὰ τὴν γῆν,» ἔλεγε ποτε μικρὰ τις νιφὰς χιόνος.

«Ἀλλὰ πρέπει νὰ πῆσῃς,» τῆς εἶπεν ὁ ἄνεμος, «διότι ὁ Θεὸς σὲ ἀποστέλλει ἐκεῖ.»

Οὕτως ἐν ᾧ ἡ μικρὰ νιφὰς ἐπέτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

«ὦ! εἶναι εὐχαριστότερον ἐδῶ, παρ' ὅσον ἐνόμιζον,» εἶπεν ἡ νιφὰς, ἰδοῦσα τὴν πτιλώδη λευκότητα τῶν ἀγρῶν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐμβῶ ἐντὸς τῶν χωμάτων».

«Πρέπει νὰ ὑπάγῃς καὶ ἐκεῖ,» ἀπεκρίθη μία ἡλιακὴ ἀκτίς, «διότι ὁ Θεὸς σὲ ἀποστέλλει καὶ δὲν πρέπει νὰ παρακούσῃς·» οὕτως ἡ μικρὰ νιφὰς εἰσδύσασα ἐκάθισεν ὑπὸ τὰς ρίζας ἐνὸς ὠραίου κρίνου.

«Ἄ! ἐδῶ εἶναι ἀναπαυτικωτάτη κατοικία,» εἶπεν ἡ νιφὰς, «ἐπιθυμῶ περισσότερον νὰ κοιμηθῶ, παρὰ νὰ ἐλκυσθῶ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ κρίνου».

«Ἀλλὰ χρεωστεῖς νὰ ἐμβῇς καὶ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ κρίνου,» εἶπεν ἡ βροχὴ· «διότι οὕτω σὲ προσταῖει ὁ Θεός.»

«Ὅταν ἡ νιφὰς ἀνέβη ὡς νοτὶς διὰ τοῦ κορ-